

- Договорът! Где е договорът!

- Отиде държавата ни! Господи помилуй!

Царят пристъпи две крачки към великия войвода, който прегъна коляно пред него. Лицето му бе каменно. Устните отпуснати в горчива болка и погнуса. Той каза тихо:

- Говори, Радуле!

- Кир Тодор тръгнал надолу по течението на Хебъра. Но след това внезапно се върнал и нахлул в земята ни! Граничната войска не могла да удържи неочакваното нападение. И сега, през където минел, било все огън, сеч, грабеж... Пристигнаха гончии от крепостите и бежанци от опустошените места. Народът напушал сега и градове, бягал из планините, за да спаси живота си...

Войводата цял трепереше. Очите му блестяха диво и жестоко. Той удари свитите си пестници в челото.

- Ах, аз си го знаех! На ромеец да повярваш!

Царят мълчеше.

Тъмна червенина изблисна по врата, по ланите му, заля цялото му лице, челото дори. Дишаше тежко. Затвори очи, притисна ръка до сърцето си. Руменината на лицето му се замени с пергаментова бледост.

Иоаким, Витлеем и Мануил го подкрепиха. Спогледаха се изплашени. Не беше ли починал някога Самуил, при страшната вест на ослепените му войскари? Навън забиха всички церковни камбани: бързо, припряно, тревожно. Градът се разбуня като разгневен кошер. От всякъде отекнаха писъци и проклетия. Църквата се изпълни с гъста навалица.

Иоан Асен отвори очи. Взорът му бе мрачен и потъмнял. Удърът бе много жесток. Той бе загубил вярата си в хората. На благородството му се отвърщаше с коварство, на почтенността му с измяна.

Изведнъж той се стрестна, изтръгнат от дълбокото си огорчение. Тъмният облак, който бе паднал наоколо му, се разсипа. Очите му за-